

Sammanfattning

En processoperatör med skiftgång omplacerades av personliga skäl till arbete på dagtid som driftstekniker. I målet uppkommer frågor *dels* om omplaceringen utgjort en föreningsrättskränkning, *dels* om det förelegat godtagbara skäl för omplaceringen.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2006-02-01
StockholmDom nr 12/06
Mål nr A 29/05**KÄRANDE**

Industrifacket, Box 1114, 111 81 STOCKHOLM
Ombud: förbundsjuristen Jenny Levander, LO-TCO Rättsskydd AB,
Box 1155, 111 81 STOCKHOLM

SVARANDE

1. Industri- och KemiGruppen, Box 1721, 111 87 STOCKHOLM
2. EKA Chemicals AB, 556022-9972, 841 44 ALBY
Ombud för 1 och 2: chefsjuristen Lars Sydolf, Industri- och KemiGruppen

SAKEN

kollektivavtalsbrott m.m.

Mellan Industri- och KemiGruppen och Industrifacket gäller varandra i allmänhet avlösande kollektivavtal för den kemiska industrin. EKA Chemicals AB är medlem i Industri- och KemiGruppen och är därigenom bundet av avtalet.

Medlemmen i Industrifacket R.N. är anställd hos bolaget sedan år 1983. Under åren 1983-2002 arbetade han mestadels som processoperatör vid bolagets anläggning i Alby. Fr.o.m. år 2002 arbetade han som underhålls- och serviceingenjör vid bolagets anläggning i Stockvik. Under våren 2004 återgick han till att arbeta vid anläggningen i Alby. Den 4 oktober 2004 beslöt bolaget att omplacera honom till arbete som driftstekniker.

Med anledning av bolagets beslut om omplacering av R.N. har det uppkommit tvist mellan parterna. Parterna har tvisteförhandlat såväl lokalt som centralt utan att kunna enas.

Industrifacket har väckt talan i Arbetsdomstolen mot arbetsgivarparterna och har därvid yrkat att bolaget skall förpliktas att

1. till R.N. utge ekonomiskt skadestånd med 6 188 kr avseende tiden den 4-30 april 2005, med 7 147 kr per månad avseende tiden maj-november 2005 samt med 2 856 kr avseende tiden den 1-13 december 2005,
2. till såväl R.N. som Industrifacket utge allmänt skadestånd med 100 000 kr för brott mot kollektivavtalet, samt
3. till R.N. utge allmänt skadestånd med 100 000 kr och till Industrifacket utge allmänt skadestånd med 150 000 kr för brott mot 8 § medbestämmandelagen.

Ränta på beloppen avseende ekonomiskt skadestånd har yrkats enligt 6 § räntelagen från den 25:e i respektive månad till dess betalning sker. På de allmänna skadestånden har yrkats ränta enligt 6 § räntelagen från den 22 februari 2005 till dess betalning sker.

Slutligen har yrkats att Industrifacket skall förbehållas rätt att senare, i mån av befogenhet, ställa krav på ekonomiskt skadestånd avseende tid efter huvudförhandlingen i målet.

Arbetsgivarparterna har bestritt käromålet. De har vitsordat beräkningen av yrkad ränta som skälig.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

Till utveckling av talan har parterna anfört i huvudsak följande.

Industrifacket

R.N. anställdes hos bolaget år 1983 och blev år 1985 processoperatör. Han var skicklig och fick uppgiften att medverka vid utbildningen av nya processoperatörer. Några problem i hans anställning förekom inte.

Under hösten 2001 bedrevs vid bolaget det s.k. KAFFE-projektet, som i stort sett gick ut på att få till stånd en nedskärning av bolagets verksamhet. Vid de förhandlingar som därvid fördes medverkade R.N. på arbetstagersidan. Han tog sin uppgift på allvar och var ofta den som förde ordet för den fackliga organisationens räkning. Utfallet av förhandlingarna blev att kostnaderna blev högre än vad bolaget hade tänkt sig. Detta berodde på de förhållandevis höga avgångsvederlag som parterna enades om vid förhandlingarna. Vid det sista förhandlingstillfället framgick att platschefen M.E. var irriterad på grund av dessa förhållanden.

Efter förhandlingarna önskade man på arbetsgivarsidan att R.N. inte längre skulle arbeta kvar vid anläggningen i Alby. Bolagets företrädare föreslog att han i stället skulle arbeta vid anläggningen i Stockvik, där H.F.N. var chef. Den 1 oktober 2002 träffades en överenskommelse som innebar att R.N. under tiden den 1 oktober 2002 – den 30 september 2003 skulle inneha en befattning som serviceingenjör inom klordioxidproduktionen där. Om denna befattning inte gick över till en tillsvidareanställning, skulle R.N. vara berättigad att återgå till sin tjänst som processoperatör vid anläggningen i Alby. I det nya arbetet vid Stockvik skulle R.N:s lön uppgå till 27 300 kr i månaden. Det innebar i praktiken att han fick behålla sin tidigare lön inklusive skifttillägg m.m., trots att det nya arbetet inte bedrevs som skiftarbete.

Det nya arbetet fungerade bra för R.N. även om det tidvis var fråga om en hög arbetsbelastning. Efter den 30 september 2003 önskade R.N. att han skulle få en tillsvidareanställning i befattningen. H.F.N. gick emellertid inte med på detta, utan föreslog i stället att anställningen skulle fortsätta på prov

under ytterligare en tid. R.N. var inte intresserad av detta. Under diskussioner mellan dem kort före julen 2003 lade H.F.N. fram ett skriftligt förslag till avtal som saknade det tidigare avtalets klausul om rätt för R.N. att återgå till sin anställning som processoperatör vid anläggningen i Alby. R.N. accepterade inte detta avtalsförslag. Han fortsatte därefter under vårvintern 2004 att arbeta som vanligt.

Den 22 mars 2004 blev R.N. kallad till ett möte med H.F.N. Även M.E. deltog vid mötet. De föreslog att R.N. skulle avsluta sin anställning hos bolaget för att i stället starta verksamhet i ett eget företag. R.N. blev mycket överraskad och förklarade att han saknade intresse för detta. Han klargjorde att han ville utnyttja sin rätt att återgå till anställning som processoperatör vid Alby.

Det framkom då att arbetsledningen inte önskade att R.N. skulle ingå i ett skiftlag.

Under våren 2004 förekom fortsatt diskussion mellan honom och bolagets företrädare, bl.a. genom e-post.

Den 4 oktober 2004 beslöt bolaget slutligen att omplacera R.N. till ett arbete på dagtid som driftstekniker. Omplaceringen innebär en sänkning av hans lön eftersom lönen inte längre inkluderar skifttillägg m.m. Lönesänkningen trädde dock på grund av en bestämmelse i kollektivavtalet i kraft först sex månader senare. Omplaceringen utlöste en depression hos R.N., som har varit sjukskriven alltsedan våren 2005.

Industrifacket anser att omplaceringen av R.N. har utgjort ett brott mot det mellan parterna gällande kollektivavtalet. Omplaceringen har varit föranledd av omständigheter som är hänförliga till R.N:s personliga förhållanden. Den har inneburit särskilt ingripande verkningar för honom. Mot den bakgrunden har det krävts att bolaget har haft ett godtagbart skäl för omplaceringen. Något sådant skäl har emellertid inte förelegat.

Industrifacket anser vidare att omplaceringen har inneburit en kränkning av R.N:s föreningsrätt. Den är nämligen utlöst av bolagets missnöje med honom på grund av vad som förekom vid förhandlingarna under KAFFE-projektet. Kränkningen har också inneburit ett intrång i Industrifackets verksamhet.

Industrifacket anser på grund av det anförda att bolaget har ådragit sig skyldighet att utge allmänt skadestånd till R.N. och Industrifacket. Bolaget bör även förpliktas att utge ekonomiskt skadestånd till R.N. med anledning av det inträffade. Han har visserligen varit sjukskriven under den tid som omfattas av yrkandet om ekonomiskt skadestånd, men sjukskrivningen har framkallats av bolagets handlande. Den ekonomiska skadan motsvarar skillnaden mellan hans lön som processoperatör med skiftgång och vad han nu erhåller som sjukpenning och ersättning ur AGS.

Arbetsgivarparterna

Det är riktigt att R.N. arbetade som processoperatör till år 2002. Det är också riktigt att han medverkade vid förhandlingarna om neddragning av verksamheten år 2001. Arbetsgivarparterna bestrider att det under dessa förhandlingar inträffade något som skulle ha gett dem anledning att vidta någon åtgärd till nackdel för R.N. Det bör anmärkas att han inte var förhandlingsledare på den fackliga sidan utan enbart biträdde den sidan i förhandlingarna.

Det erbjudande som lämnades år 2002 till R.N. att arbeta som underhållsingenjör vid anläggningen i Stockvik innebar en befordran. Det var fråga om ett kvalificerat arbete inom ramen för en tjänstemannaanställning. Erbjudandet lämnades inte av någon önskan att bli av med R.N., utan därför att bolaget behövde kvalificerad personal till anläggningen i Stockvik. R.N. var skicklig i tekniska frågor, men mindre bra på att samverka i en grupp. Sedan R.N. accepterat erbjudandet träffades det avtal om tidsbegränsad anställning som Industrifacket har beskrivit. Det är riktigt att avtalet innehåller en passus om att han skulle ha rätt att återgå till arbete som processoperatör i Alby för den händelse att anställningen i Stockvik inte skulle bli permanent. Formuleringen föreslogs av arbetstagarsidan. Passusen var inte avsedd att uttrycka en garanti för att R.N. skulle få återgå i sitt tidigare skiftarbete, bara att han skulle återgå till sitt tidigare arbete som processoperatör.

I sitt nya arbete på Stockviksanläggningen hade R.N. till uppgift att utföra service på mätapparatur som fanns vid olika anläggningar i Europa. Det var ett viktigt affärsområde för bolaget. Arbetsuppgifterna bedömdes som passande för R.N. eftersom de hade en självständig karaktär, och hans chef H.F.N. var till en början optimistisk. Inledningsvis fungerade det på ett bra sätt för R.N. i den nya anställningen. Det visade sig dock så småningom att han hade en tendens att agera på ett självtrickligt sätt och ansåg inte att det var så viktigt att samråda med andra. När tiden för provtjänstgöringen gick ut ville bolagets företrädare inte permanenta anställningen, utan provtjänstgöringstiden förlängdes. R.N. fortsatte att vara svår att ha att göra med och var dålig på att rapportera till sina överordnade. Han visade ointresse för andras åsikter. Med anledning av detta hade företrädare för bolaget ett stort antal samtal med R.N. för att söka åstadkomma en förbättring i situationen. Någon förbättring kom dock inte till stånd. Hans överordnade fick höra reaktioner utifrån med synpunkter på hans agerande. Stämningen i den grupp han tillhörde blev allt sämre, och förhållandet till R.N. totalhavererade slutligen.

Den 22 mars 2004 hade bolagets företrädare en diskussion med R.N. vid vilken det fördes fram olika förslag till lösningar på situationen. De föreslog bl.a. att R.N. skulle vidareutbilda sig eller starta verksamhet i ett eget företag. R.N. hade dock inte något intresse av detta utan förklarade att han ville återgå till sitt tidigare arbete i Alby. Hans arbetsledare i Alby, R.H.O., tillfrågades om detta och tyckte spontant inte att det var någon bra lösning. Slutligen accepterade bolaget dock att R.N. återgick till Alby. Han fick då

återgå till arbete som processoperatör. Först måste han då arbeta parallellt med en annan processoperatör. Skälet till det var att det under den tid R.N. arbetat i Stockvik hade införts flera nya rutiner, som han måste lära sig.

Några problem uppkom inte sedan R.N. nu hade återgått till arbetet som processoperatör. Arbetet var emellertid numera i hög grad inriktat på samverkan med andra, vilket som nämnts inte var R.N:s starka sida. Det bedömdes inte som helt lämpligt att han skulle arbeta i skiftlag med andra. Bolagets företrädare valde därför att söka ett bättre alternativ. Det togs upp fackliga förhandlingar om en tilltänkt omplacering. På arbetstagersidan förelåg därvid viss oenighet i frågan. Vad bolaget föreslog var att R.N. skulle få en specialinrättad befattning som driftstekniker. Arbetet skulle i huvudsak gå ut på att vara en resurs för driftsingenjören för att utreda och åtgärda processproblem. Det var fråga om ett kvalificerat arbete som i rang närmast stod över en processoperatörs. Däremot skulle arbetet utföras på dagtid, vilket innebar att R.N. inte längre skulle vara berättigad till lönetillägg för obekväm arbetstid.

Sammanfattningsvis gör arbetsgivarparterna gällande följande. Det är riktigt att omplaceringen av R.N. gjordes av skäl som var hänförliga till hans personliga förhållanden. Arbetsgivarparterna vitsordar att omplaceringen med hänsyn till löneminskningen får anses ha haft särskilt ingripande verkningar för honom. Bolaget har emellertid haft ett godtagbart skäl för omplaceringen av R.N. till arbete som driftstekniker. Han har som nämnts en god teknisk kompetens men har svårt för att samverka med andra. Arbetsgivarparterna bestrider bestämt att omplaceringen har något som helst samband med det fackliga arbete som R.N. uträttade år 2001. Omplaceringen beslutades flera år efter de förhandlingar som han medverkade i och vid vilka det inte inträffade något som tyder på att bolaget var negativt inställt till R.N. Till detta kommer att bolaget efter förhandlingarna befordrade honom till anställningen i Stockvik, vilken innebar en klar möjlighet till vidare karriär. Påståendet om föreningsrättskränkning saknar mot denna bakgrund varje grund.

Domskäl

Bakgrunden till tvisten är i korthet följande. R.N. arbetade under åren 1983-2002 som processoperatör vid bolagets anläggning i Alby. År 2001 medverkade han på arbetstagersidan i förhandlingar om inskränkning i bolagets verksamhet. Under våren 2002 accepterade han ett erbjudande från bolaget om att arbeta som underhålls- och serviceingenjör vid bolagets anläggning i Stockvik. Det träffades därvid ett avtal mellan honom och bolaget om att denna anställning var tidsbegränsad till utgången av september 2003 samt att han skulle få återgå till arbete som processoperatör vid Alby om anställningen inte gick över till att gälla tillsvidare. Sedan bolagets företrädare under hösten 2003 gjort klart att de inte önskade göra anställningen i Stockvik permanent återgick R.N. till att arbeta som processoperatör vid anläggningen i Alby. Bolaget tog emellertid snart upp förhandlingar med den lokala fackliga organisationen om omplacering av honom. Den 4 oktober 2004 beslöt bolaget att omplacera honom till arbete på dagtid som

driftstekniker, direkt underställd driftsingenjören vid Albanläggningen. Omplaceringen innebar ostridigt att R.N. skulle gå miste om lönetillägg avseende obekväm arbetstid med mer än 6000 kr i månaden.

Tvisten i målet gäller frågorna om bolaget genom att omplacera R.N. från arbete som processoperatör med skiftgång till arbete på dagtid som driftstekniker dels har kränkt hans föreningsrätt, dels har brutit mot det mellan parterna gällande kollektivavtalet.

Målet har avgjorts efter huvudförhandling. Vid denna har på begäran av Industrifacket hållits förhör under sanningsförsäkran med R.N. och vittnesförhör med instrumentteknikern M.G. samt processoperatörerna T.J., C.J., G.E., S.Å.N. och U.J. På begäran av arbetsgivarparterna har hållits förhör med platschefen M.E., med förhandlingschefen L.B. samt med produktionscheferna H.F.N. och R.H.O. Vidare har åberopats viss skriftlig bevisning.

Föreningsrättskränkning?

Industrifacket har gjort gällande att omplaceringen utgör en åtgärd till skada för R.N. som har vidtagits som en följd av att han har utnyttjat sin föreningsrätt. Industrifacket har därvid anfört att R.N. vid de fackliga förhandlingarna år 2001 om driftsinskränkning medverkade aktivt och drev fram en lösning som blev kostsam för bolaget och därför väckte irritation hos dettas företrädare.

Arbetsgivarparterna har bestritt att omplaceringen haft något som helst samband med R.N:s medverkan vid förhandlingarna år 2001.

C.J. har vid huvudförhandlingen uppgett att R.N. spelade en framträdande roll och i stor utsträckning förde ordet på klubbens sida. M.G. har uppgett att man på arbetsgivarsidan uppfattade R.N. som påstridig och besvärlig. U.J. har berättat att det under det sista förhandlingstillfället, sedan överenskommelse hade ingåtts, rådde en irriterad stämning och att man från bolagets sida sade att ”det var R.N:s fel” eller något liknande.

Mot detta står främst de uppgifter som har lämnats av M.E. Hon har berättat bl.a. följande. Förhandlingarna var besvärliga inte minst därför att de fördes med sammanlagt fem klubbar, varav två klubbar tillhörde LO-förbund. Vid det allra sista förhandlingstillfället förde R.N. för sin klubbs räkning fram helt nya yrkanden. Detta väckte irritation på flera håll. De nya yrkandena återtogs dock, och förhandlingarna kunde slutföras. Något yttrande om att det med tanke på de överenskomna avgångsvederlagen blev en kostsam uppgörelse för bolaget gjordes inte. För egen del tyckte M.E. att det var en bra uppgörelse. Att R.N. senare fick erbjudandet att gå över till Stockvik var inte hennes egen idé. Bakgrunden var att H.F.N. hade uttryckt att det fanns ett behov där av någon duktig tekniker, och valet föll då på R.N. som också accepterade erbjudandet.

Arbetsdomstolen bedömer det anförda på följande sätt. Utredningen om vad som förekom vid förhandlingarna år 2001 visar visserligen att R.N. där spelade en ganska framträdande roll. Det har dock inte framkommit något stöd för att hans medverkan vid förhandlingarna skulle ha utlöst något missnöje med honom på bolagets sida. Något senare i tiden fick R.N. anställningen vid bolagets anläggning i Stockvik som serviceingenjör. Industrifacket har inte bestritt arbetsgivarparternas påstående om att denna befattning i jämförelse med arbetet som processoperatör var mer kvalificerat och gav större möjligheter till fortsatt karriär. Av betydelse i sammanhanget är vidare att den omplacering som enligt Industrifacket skulle utgöra en föreningsrättskränkning vidtogs först tre år efter de fackliga förhandlingar som R.N. medverkade i.

Arbetsdomstolen kommer till uppfattningen att det inte finns något stöd för Industrifackets påstående om föreningsrättskränkning. Yrkandena om skadestånd på denna grund skall därför avslås.

Utgjorde omplaceringen ett brott mot kollektivavtalet?

Industrifackets talan i denna del skall ses mot bakgrund av den praxis i Arbetsdomstolen som första gången kom till uttryck i domen 1978 nr 89. I domen angavs att det krävs godtagbara skäl för en omplacering av skäl som är hänförliga till den enskilde arbetstagaren personligen och som får särskilt ingripande verkningar för denne med hänsyn till såväl arbetsuppgifter som anställningsförmåner och anställningsförhållandet i övrigt. Industrifacket har menat att omplaceringen av R.N. har utgjort en omplacering av detta slag och att det inte förelegat godtagbara skäl för den.

Arbetsgivarparterna har vitsordat att omplaceringen av R.N. innebar särskilt ingripande verkningar för honom. De har bestritt Industrifackets talan i denna del endast på den grunden att bolaget enligt deras mening har haft godtagbara skäl för omplaceringen.

Arbetsdomstolen har mot bakgrund av det anförda endast att pröva frågan huruvida bolaget har haft godtagbara skäl för omplaceringen av R.N. Arbetsgivarparterna har i denna del anfört att R.N. visserligen är en duktig tekniker, men inte är bra på att samarbeta med andra i grupp. Industrifacket har bestritt arbetsgivarparternas påstående och har menat att det inte har förekommit några sådana problem för R.N. i hans arbete som processoperatör.

Som har framgått i det föregående arbetade R.N. under mycket lång tid som processoperatör fram till dess att han under våren 2002 accepterade att i stället arbeta som serviceingenjör i Stockvik. Under anställningen där uppkom de problem som enligt arbetsgivarparterna föranledde att han fick återgå till anställningen i Alby och som inte i sig själva är föremål för tvist i målet. R.N. återkom under våren 2004 till arbetet som processoperatör i Alby. Han arbetade som processoperatör fram till dess omplaceringen till driftstekniker vidtogs den 4 oktober samma år.

Av utredningen får anses framgå att det under R.N:s placering i Stockvik uppkom vissa problem i hans samarbete med andra. Detta arbete var emellertid av en helt annan karaktär än arbetet som processoperatör i Alby. Frågan om det har förelegat godtagbara skäl för bolagets beslut om omplacering den 4 oktober 2004 bör därför enligt domstolens mening bedömas på grundval enbart av vad som framkommit om R.N:s arbete som processoperatör.

Vid huvudförhandlingen i målet har lämnats uppgifter av T.J., C.J., M.G., G.E. och S.Å.N. De har alla haft personlig och i vissa fall långvarig erfarenhet av att samarbeta med R.N. som processoperatör, och de har inför domstolen med visst eftertryck förklarat att det därvid inte har förekommit några särskilda problem.

M.E. har vid huvudförhandlingen uppgett att det var först när det kom uppgifter om svårigheter i R.N:s arbete i Stockvik som hon fick uppgifter från tidigare chefer i Alby om att det hade förekommit problem i hans tidigare arbete som processoperatör. M.E:s uppgifter i denna del är allmänt hållna och bygger uteslutande på omdömen som har lämnats till henne av andra personer. Av större intresse är de uppgifter som lämnats av R.H.O., som under den i målet aktuella tiden var R.N:s arbetsledare i Alby. Han har uppgett i huvudsak följande. Det var han som under våren 2002 väckte tanken att R.N. skulle erbjudas anställningen i Stockvik, som enligt R.H.O:s uppfattning var mycket mer kvalificerad och bättre än anställningen som processoperatör. Vid denna tid fungerade det skiftlag som R.N. tillhörde mycket bra. Det förekom dock ett visst gnissel i förhållandet till R.N. R.H.O. blev överraskad när det under våren 2004 blev aktuellt att R.N. skulle återgå till Alby. R.H.O. ville då helst att R.N. skulle få andra sysslor än dem han hade haft tidigare. R.N. är duktig som tekniker, men är ingen lagspelare. Dessutom hade R.H.O. under de gångna två åren arbetat fram bra skiftlag, och han ville inte störa den ordning som skapats. Innan omplaceringen av R.N. verkställdes fick han i alla fall arbeta under något halvår som processoperatör. Några problem uppkom inte i samarbetet under den tiden.

Av det anförda framgår enligt domstolens mening att det före R.N:s anställning i Stockvik inte kan ha förelegat några nämnvärda problem i det arbete han haft under många år som processoperatör. Att han betraktades som en duktig tekniker står klart, och det är svårt att tro att bolaget skulle ha gett honom arbetet i Stockvik om man då hade uppfattningen att han hade några mer påtagliga problem i samarbetet med andra. Att placeringen i Stockvik enligt det då ingångna anställningsavtalet var tidsbegränsad och närmast fungerade som en provanställning föranleder ingen annan bedömning. Det är för övrigt svårt att förstå varför bolaget i det anställningsavtalet utfäste sig att R.N. skulle få återgå till arbetet som processoperatör, om bolagets företrädare vid den tidpunkten ansåg att det hade förekommit några mera betydande problem i detta arbete. Mot bakgrund av dessa omständigheter kan det förefalla förvånande att R.N:s överordnade under våren 2004 inte var intresserade av att få tillbaka honom i arbetet vid anläggningen i Alby. Det är tänkbart att bolagets företrädare därvid tog intryck av de erfarenheter av R.N:s arbete i Stockvik som hans

överordnade där gav uttryck för. Överläggningarna om placeringen av R.N. ledde ju i alla händelser till att han fick återgå till arbetet som processoperatör under ett halvår fram till dess omplaceringen gjordes, och enligt vad R.H.O. har uppgett uppkom det under den tiden inga problem i R.N:s arbete.

Mot bakgrund av vad som framkommit i målet anser Arbetsdomstolen att det inte har visats föreligga några sådana samarbetssvårigheter i R.N:s arbete som processoperatör att det har funnits ett godtagbart skäl för omplaceringen av honom. Det betyder att bolaget genom omplaceringen har brutit mot kollektivavtalet.

Skadeståndsfrågor

På grund av det åsidosättande av kollektivavtalet som omplaceringen innebar har bolaget ådragit sig skyldighet att utge allmänt skadestånd till såväl R.N. som Industrifacket. Arbetsdomstolen bestämmer beloppen till 50 000 kr.

Bolaget har genom sitt handlande principiellt sett ådragit sig skyldighet att ersätta R.N. även för ekonomisk skada. I målet är emellertid ostridigt att R.N. under den tid som avses med det ekonomiska skadeståndet har varit sjukskriven. Industrifackets talan går ut på att bolaget skall förpliktas att ersätta honom för skillnaden mellan hans lön som processoperatör i skiftgång och vad han har uppburit som sjukpenning och ersättning ur AGS. Enligt Industrifackets mening är nämligen R.N:s sjukskrivning orsakad av bolagets beslut om omplacering. Arbetsgivarparterna har bestritt att det finns ett sådant orsakssamband.

Industrifacket har som bevisning i denna del åberopat ett utlåtande i en journalanteckning av R.N:s läkare. I utlåtandet anges diagnosen cervikal spondylos med radikulopati. I utlåtandet uttalas vidare att R.N. har haft mångåriga besvär med smärta framför allt från nackpartiet samt att han har svårt att hantera sin smärtproblematik på grund av en besvärlig konflikt på arbetsplatsen. Arbetsdomstolen finner på grundval av detta utlåtande att Industrifacket inte har styrkt sitt påstående om att R.N:s nuvarande besvär har orsakats av bolagets handlande. Det betyder att yrkandet om ekonomiskt skadestånd skall avslås.

Rättegångskostnader

Den nu angivna utgången i målet innebär att Industrifackets talan vinner bifall endast till en del. Utgången är enligt domstolens mening sådan att vardera partssidan bör stå för sina rättegångskostnader.

Domslut

1. Arbetsdomstolen bifaller på det sättet Industrifackets talan att domstolen förpliktar EKA Chemicals AB att till var och en av Industrifacket och R.N.

utge allmänt skadestånd med femtiotusen (50 000) kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 22 februari 2005 till dess betalning sker.

2. Industrifacket förbehålls rätt att senare, i mån av befogenhet, för R.N:s räkning föra talan om ekonomiskt skadestånd avseende tid efter huvudförhandlingen i målet.

3. Vardera partssidan skall stå för sina rättegångskostnader.

Ledamöter: Michaël Koch, Marianne Lishajko, Berndt Molin, Charlott Richardson, Ulf Perbeck, Staffan Holmertz och Margareta Zandén. Enhälligt.

Sekreterare: Inge-Marie Nilsson